

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΟΡΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΣΤΟ

Ἡ συνδρομὴ ἔτησι καὶ προσέληνται δια τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ δραχμαὶ 12, δια τὰς Ἐπαρχίας δραχμαὶ 15 καὶ δια τὰ Ἐξωτερικὰ δραχμαὶ 20.

Ἄγγλικα καὶ εὐρωπαϊκὰ ἀποσχετίζονται εἰς τὴν κατανάλωσιν αὐτῶν ἐπὶ ἕκαστον τευχματιόν.

[Περ-Αστικός]

Φιλοδοξία.

Μονόλογος λιμοκοντόρου

Το Ἄστυ, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 92 (21 Ιουνίου 1887), σ. 6-7

ΦΙΛΟΛΟΓΕΙΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΥ

Είπε καρὸς κ' ἐγὼ νὰ γέλω ἐνδοξός,
 Ἐπὶ τὴν ὄψαν μερικὰ κ' ἐγὼ ζητοῦ.
 Ἄκουε ἐκεῖ κατὰστασις, βοὴ ἀδελφί,
 Τὸ ὄν μὲ μου μὲ τὴν σάφρα τὴν χανδοῖ,
 Νὰ γράφω πάντα μόνος πάνω 'ς τὸ χαρτί
 Καὶ οὕτω 'ς τὰ κινωτικά διάφορα
 Νὰ μὴ μοῦ τ' ἀναφέρουνε καμμίαν φορὰ,
 Ἐκεῖ ποῦ γράφουν ὡς γιὰ τὰ μορὰ παιδιὰ
 Ποῦ ἐγγύθεν χθὲς ἀκόμα ἀπ' τὴν κούνια τους
 Πῶς 'εῦραν τάχα εὐμορρα τ' ἄλφάβητο
 Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος τὴν σάφραν τους '.

Ἄκουε ἐκεῖ κατὰστασις, ἀκούε ἐκεῖ;
 Τὸ ὄνομά μου μόν' ὁ παπαγάλος μου
 Νὰ ἐπαναλαμβάνη, κ' ἄνθρωπος κανεῖς
 Νὰ μὴ μοῦ τὸ φωνάζη, μὲ ζητωκραυγὰς
 Σ' τοὺς δρόμους, 'ς ταῖς ταβέρναις, εἰς τὰ τρίατρατα,
 Μὲ μέτια ἀπ' τὴ βρετάνια μισοσφαλιστὰ
 Καὶ μὲ λαρύγγι βραχυασμένο ἀπ' ἄμανι !

*Ἄχ! πῶς νὰ κίνω, πῶς νὰ κίνω νὰ ἐμβῆ
 Τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ συνθετήριον
 Τῶν τυπογράφων κ' εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ;
 Νὰ φέρω εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν κωλιακὸ
 Τοῦ δρόμου νὰ γεμίσω μὲ ψοφίμια
 —ν' ἀνοίγουν αἱ κωλιαὶς τους εἰς τὸν ἥλιο
 ὡς νᾶταν ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα!—
 Νὰ κίνω νὰ λυστάξουν ὅλους γιὰ νερό
 Καὶ νὰ φωνάζουν: θρόσαις! ὡς νὰ θαρθεοῦν
 Ἐπὶ ταῖς θρόσαις καὶ ο' ἀρχίσουν ταῖς βροαίς,
 Καὶ νᾶβγω ἔτσι ὡς τὸν Σούτσο ἀήμερχος.

*Ἄχ! τί νὰ κίνω ν' ἀποκτήσω ὄνομα
 Μὲς εἰς τὰ παλάτια, 'ς τὰ καλύβια, 'ς τὰ χωριά

Σ τὰς πόλεις, ἔς τὰ νησιά, ἔς τὰ μοναστήρια,
 πού ζοῦν σέ ἴσμο θρησκευτικῶν καλῶν γράφων
 καὶ μέσ' ἔς τὰ βήσσα λιυόνονε τὰ νηῆτα τ' υς.
 — κερηὰ πού καίουν ὄχι μπρὸς σ' εἰκόνημα!
 Σ τοὺς βράχους, ἔς τὰ λαγκάδια, ἔς τὰ ψηλά βουνά
 Νὰ εἶμαι ξακουστός, στεργὰ καὶ θάλασσα.
 Μὰ τί νὰ γένω; # ! θὰ γένω ποιητής!
 Θὰ γράφω ὄραϊους στίχους γὰ ταῖς εὐμορφαῖς
 γιὰ ταῖς γαλανμμάταις καὶ ταῖς κασταναῖς
 γιὰ ταῖς κοντούλαις καὶ γιὰ ταῖς βεργέλιγναις.
 Ἄ! μπᾶ! οἱ πειρταὶ εἶνε κοντόμυαλοι.
 Μὲ τοὺς γραφιάδες μοιάζουμε τῶν τραπεζῶν
 Πού στρώνουν, στρώνουν ταῖς χιλιάδες ἔς τὸ χαρτί
 Καὶ πάντα ἄδεια κ' ἔρημη εἶν' ἡ τσέπη των.
 Ἔτσι κ' αὐτοὶ σοὺ γράφουν ὄλο γὰ φιλιὰ
 γι' ἀπλόασι, γὰ ἔρωτα, καὶ γι' ἀγκαλιὰ,
 ξεσηζονται οἱ κατῆμενοι διὰ ταῖς εὐμορφαῖς
 καὶ ἄλλοι — δίχως μίαν γραμμὴ! — ταῖς χιρῶνται.
 Ἄ! ὄχι δὲν συμφέρεϊ νᾶμαι ποιητής!

Μὰ τέλος τί νὰ γένω; λέγε βρὲ μυαλό,
 κοντόμυαλο, πού σάβηκες σὰ νᾶσουνα
 βωλόγι καὶ ἀκούρδιτο σὲ ζέχασα;
 Παπᾶς νὰ γένω ἢ ταχυδακτυλουργός
 Σ τὴν ἐκκλησιὰ νὰ παίζω ἢ ἔς τὸ θέατρο;
 ἢ νὰ γένω ὀρηγητής καὶ νὰ πιασθῶ
 μ' ἓνα συνάδελφόν μου κ' ἐγὼ καυγᾶ
 κ' ἔτσι νὰ γένω μὲ τὰς ὕβρεις ἔνδοξος;
 Γιατί μὲ λίσπη, φίλοι μου, δὲν κτίζονται,
 Τὰ σπῆτια μόνον; κ' ὑπολήψεις κτίζονται.
 Κι' ἂν θίλετα τὸν Κόντον ἐρωτήσατε
 Πού δὲν ἀφῆκε ἄνθρωπ' ἀπιστολιστο!

Ἄν γίνου μουν τελόντης; Θάκλεπτα παρᾶ,
 θάκτικα σπῆτια μαρμαρένα, τρῆπατα.
 θὰ προκίξω ταῖς κάραις μου ἄρεσι, ἄρεσι,
 καὶ ἂν τῶφορε ὁ δῖσθολος καὶ μ' ἔπιαναν
 ἀπ' ἀκρη σ' ἀκρη ὁ τύπος θὲ νὰ βούξω
 τὸ ὄνομα μου τυλιγμένο πάντοτε
 σὲ τρῆπατα, βελούδα καὶ μεταξωτὰ
 σὰν νάτανε κορμὶ ἀφῶτο μπῆστατα.

Ἄ! ὄχι, ὄχι δὲν μοῦ φθάνει ἢ ὀδῶ! αὐτή.
 Ν' ἀνέσω θέλω ἀκόμη ὁ ψ η λ ὁ τ ρ α.
 Θέλω νὰ γένω πρᾶσωπον ἐπίσημον'
 κ' οἱ βέπορτερ σὰν νᾶμουν κανεὶς πρίγκιπας
 νὰ τρέχουν νὰ μ' ὕζητοῦν συνέντευξι.
 Νᾶρχωνται νὰ μ' εὐρίσκουν καὶ νὰ μ' ἐρωτοῦν
 Σὰν τί καπνὸ φουμάρω καὶ τὰ ὄμοια.
 Καὶ νὰ μοῦ γράφουν τὴν βιογραφίαν μου
 λεπτομερῶς μ' ἓνα σωρὸ ἀνέκδοτα.
 Νὰ μοῦ δημοσιεύουν τὴν εἰκόνα μου
 Σὰν τοῦ Ἀρτίξη, τοῦ Κορόνη, Γαλατᾶ,
 Τοῦ Κουτρούλα, Ἄβραμοπούλου, Κάκαρη,
 Δικαιοπούλου, Ντούγκα, Παπακούτσιου
 Κ' εἰς κάθε τοῖχο νὰ κολλοῦν χρωματισταῖς
 βελγάραις μὲ μεγάλα τόσα γράμματα:
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΦΤΑΛΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ

Τοιαύτην δύξαν ὀνειροπολῶ ἐγώ.
 Κι' ἂν πέση ἡ κεφαλὴ σου — μοῦ εἶπη κανεὶς
 Σ' τὴν καρμανιόλα πάνω; Μὴ δὲν ἔπισσε
 Καὶ τοῦ Καρόλου Πρώτου ἐπὶ Κρομόγουελ
 Κ' ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως
 ἢ τοῦ Δεκάτου Ἐκτου Λουδοβίκου; —

Ω!

αἱ τελευταῖαι μου στιγμαὶ βασιλικαὶ
 ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε ὡς τῶν δύο αὐτῶν.
 Δὲν θέλω, ὄχι, θάνατο ἀρρωστατικόν
 Σ' ἓνα κρεββάτι, μέσα σὲ μίαν κάμαρα

Πού νᾶχη τὰ παράθυρα κατάκλειστα
 Καὶ νὰ βρωμᾶ ὁ ἄερας ἀπὸ γιατρικὰ
 Καὶ μέσα κατ' χλωμό, πεταὶ καὶ κόκκαλο
 Δειλὰ νὰ παραδέρνω καὶ ν' ἀγκομαχῶ.

Ἄ! θέλω ν' ἀποθάνω εἰς τὸ ὕπαιθρον
 — Μ' ελεύθερο τριγύρω μου δρίζοντα
 Καὶ τῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι νὰ μοσχοδολῶ —
 Μπρὸς σὲ χιλιάδες κόσμο, πού νὰ τρέβουνε
 Πριγοῦ νὰ φεῖη ἀκόμα γιὰ τὸ θέαμα·
 Χιλιάδες κεφαλαῖς νὰ κυματίζουσι
 — μ' ὄχλοσος σὰν θάλασσα ἀνθρώπων —
 γιὰ νὰ ἴδωθ' νὰ πῆψη τὸ κεφάλι μου!
 Ναι, ἔτσι, ἔτσι νὰ πεθάνω λαχταρῶ!
 Μὰ πῶς νὰ ἐπιτόχω τέτοιον θάνατον;
 Σὰν τί νὰ κάμω πρέπει; σκεδὸν τίποτε
 Μοῦ φθάνει νὰ σκοτώσω ἓνα ἄβρωπον,
 Ἄλλὰ μὲ τρόπον θηριώδη, ἄγριον
 πού ἀπ' τῆ φρίκη, εἰ τρέχες νὰ σηκῶνουνται.
 Ναι, πρέπει ὅμως, πρέπει οἱ προτᾶται μου
 Μὲ τοὺς ἔνθρους νὰ μὴν τὰ βολέξουσι
 Κ' ἀνέλπιστα ἀδῶθ' με κηρῶσιν.
 Ὅχι, δὲν πρέπει μέσα νᾶχω ἰσχυρὰ
 Διὰ τὴν τότε διατρέχου αἰνῶδων
 Καὶ ἂν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν κοινῶν συμβῆ
 Νὰ μὲ καταδικάσουν — πρᾶγμ' ἀμφίβολον —
 Νὰ λάβω χάριν, κ' ἔπειτα σιγὰ, σιγὰ
 Μὲ ἄλλας πάλιν χάριτας, τρεῖς τίσαρες
 Ν' ἀνοίξῃ ἡ πόλη τῆς εἰρκῆς ἢ φοβερά
 Καὶ μὲ ξερόση σῶαν καὶ ἀκέραιον,
 Καὶ γένω πάλιν ἄνθρωπος κοινός, πεῖζός
 Ὑψηλοφῶν ὑπὲρ τοῦ ἐσεγγίτου μου.
 Δὲν πρέπει — # ! Θεὲ μου, τί ἐμπόδια
 Νὰ κατατομηθῶ κανεὶς ἔς τὰ χρόνια μας!
 Δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἐνηλικίωσις
 Τοῦ Διαδόχου πάλιν νὰ ἐρωτασθῆ
 Κ' ἀδειάσουνε μὲ μιὰς τὰ δεσποτικῆτα.

Ἄ! ὄχι εἶν' ἀδύνατον, ἀδύνατον
 Ν' ἀρήσω ν' ἀποσπάσω τὸ κεφάλι μου
 Ἀπὸ τὴν λαμοτόμον. . . Ὅμως πρὸ παντός
 ἀνάγκη νὰ σκοτώσω κάποιον. . . ἀλλὰ ποῖον;

(Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέρχεται ἀφημεριοπώλης ὅστις ἀσθμαίνων κραυγάζει: Ἡ Ἀκρόπολις! . . . καὶ αἱ εἰκόνας τῶν κατατομηθέντων! Ἡ Καθημερινὴ καὶ ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ καταδίκου!)

Μία ἰδέα — τώρα εἶμαι βέβαιος
 πῶς θ' ἀποθάνω πλέον μέγας κ' ἔνδοξος! —
 Ἄν σκότωνα αἰμοχαρῶς, θηριωδῶς
 Σ' τὴ μέση τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος
 τῆς Καθημερινῆς καὶ Ἀκροπόλεως
 τοὺς φοβερούς, αἱματηρούς, διενδυτάς;
 Κακοῦργος θὰ γινῶμουν περιώνυμος.
 Θὰ βάζαν περὶ μεγάλη τὴν εἰκόνα μου
 Εἰς τὰ πενήτηφορῶντα γύρω φύλλα των,
 Καὶ περισσώτερα θὰ ἔγραφον γιὰ μὲ.
 Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται σὰν πολυτέλεια
 Νὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δύο καὶ βίβαια.
 Ὁ ἓνας φθάνει γιὰ νὰ κατατομηθῶ.
 Ἄλλὰ νὰ προτιμῶσω ποῖον ἀπ' τοὺς δύο;
 Ἄ! ὅποιον βρῶ ἔς τὸ ὄραμα μου προτιμῶ.
 Εἶνε καιρὸς κ' ἐγὼ νὰ γένω ἔνδοξος!

Ὅ, τι πιστόν.

ΠΕΡ-ΣΑΤΙΚΟΣ